

**Weekend 19 en 20 december 2015 - Vierde Zondag van de advent.
Micha 5,1-4a en Lucas 1,39-45**

Overweging

“Heel wat kleine mensen op heel wat kleine plaatsen, die heel wat kleine dingen doen, zullen het gezicht van deze wereld veranderen”, zegt een Afrikaans spreekwoord.

De profeet Micha was een eenvoudige boerenzoon die leefde in de achtste eeuw voor Christus in een boerendorp in wat thans de Gazastrook is. Jeruzalem werd destijds bedreigd door het veel grotere en machtige Assyrië. Het was een tijd van onrust en gevaar. Steden breidden zich uit en kregen steeds meer economische macht. Landbouwers kwamen bij de stedelingen in de schuld te staan en werden een soort lijfeigenen. Er was veel sociale ongerechtigheid. Micha laat in zijn profetieën doorklinken dat alle ellende aan het volk zélf te wijten valt. Vooral de leiders van het volk, de priesters en profeten moeten het ontgelden.

Micha roept luid dat godsdienst geen vrome kwezelarij is, maar te maken heeft met recht en gerechtigheid en met het eerbiedigen van mensen. Hij maakt diepe indruk op zijn tijdgenoten. Zelfs koning Hizkia luistert met ontzag naar hem.

Bij deze Micha lazten we vandaag dat God een nieuw begin wil maken.

Micha kijkt daarbij in onverwachte richting, naar Betlehem in Efrata, waar ook koning David vandaan kwam. Niet in Jeruzalem waar de politieke en economische macht gevestigd is, maar in Betlehem, een klein en onbeduidend stadje in het land. Dus ergens achteraf, in de rimboe – in niemandsland – daar breken nieuwe tijden aan. Het is duidelijk dat Micha alle vertrouwen heeft verloren in de koningen die tronen in Jeruzalem en Samaria, Brussel of Den Haag.

Zij zullen het geluk niet brengen. Micha is ervan overtuigd dat het nieuwe begin van Godswege ergens verschijnt waar je het niet verwacht. Het heil begint ergens achteraf en bijna onopgemerkt. Wanhoop dus nooit. Zet je ogen wijd open voor wat er omgaat in de harten van kleine en eenvoudige mensen. Mensen zoals Elisabet en Zacharia. Of die twee vluchtelingen, Maria en Jozef. Of de twee vrouwen Elisabet en Maria. Twee vrouwen die openstaan voor wat hen zomaar is overkomen. Ze delen hun blijdschap en verwondering.

Het kind, de toekomst, springt van vreugde op in hun schoot.

Zij allen, kleine en eenvoudige mensen, laten ons een andere mogelijkheid zien om aan deze wereld gestalte te geven. Tegenover oorlogsdreiging, haat en geweld zien zij uit naar wat komt, naar wie komt, telkens opnieuw. Zij staan aan het begin van een nieuwe toekomst. Een toekomst die niet toen en daar begonnen is, maar die elke dag opnieuw wil beginnen, ook hier en nu, ook in ons leven.

Daar waar mensen hunkeren naar licht en vrede. Waar mensen verlangend uitzien naar een Aarde die weer gezond is. Waar mensen verlangen naar een nieuwe wereld, waar brood genoeg is voor iedereen en waar verse lucht is om te ademen en schoon water om te drinken. Daar waar mensen aan de oproep van paus in Laudato Si gehoor geven en zorgzaam omgaan met ‘Moeder Aarde’ én in liefdevolle zorg voor elkaar aanwezig zijn. Daar is God in ons midden; breekt licht door in het donker en wordt Hij steeds opnieuw geboren.

Dat verlangen in ons is de redding van de wereld. Voedt dus niet de vechtlust en de vrees. Voedt de hoop op licht. Het is een gave en opgave aan ons deze Kerst opnieuw dat Gods woord ook in ons vlees en bloed wordt.

Dat God in jou mens kan worden
en dat jij mens van God kunt worden.

“Heel wat kleine mensen op heel wat kleine plaatsen, die heel wat kleine dingen doen, zullen het gezicht van deze wereld veranderen”